

לפיכך נתכנסנו מזיכרון לעצמאות

לפיכך התכנסנו, משפחה, חברות וחברים, בשעה זו – כשיום הזיכרון פונה, החמה מראש האילנות מסתלקת ואנו עומדים בפתחו של יום העצמאות – יחד.

"הצירוף של יום הזיכרון ליום העצמאות אינו צירוף של יום שכולו אך ורק תוגה עם יום שכולו אך ורק שמחה. במעבר מיום הזיכרון ליום העצמאות, אדם כמו מעביר את שיווי המשקל שלו "מרגל לרגל": מן הרגל העומדת על היגון, אל הרגל העומדת על האחריות. ובשני הימים, רגל אחת עומדת פה ורגל אחת עומדת שם" (אסא כשר) יחד נשלב את כאב הזיכרון בהוקרת תודה על מה שנבנה, ובתקווה ואמונה בכל מה שנוכל לבנות באומץ ובשותפות.

				שיר ללא שם מילים ולחן: שלום חנוך
				את כרי גנן מילים ולחן: יוני רועה
				החיטה צומחת שוב מילים: דורית צמרת לחן: חיים ברקני

השנה, ה-7 באוקטובר והמלחמה יוצקים משמעות מחודשת בטקסטים קיימים. "מגש הכסף", לדוגמא, רלוונטי היום כפי שהיה ב-1947

מגש הכסף / נתן אלתרמן (1947)

...אז תשאל האמה, שטוכת דמע'וקסם.
ואמרה: מי אתם? והשנים שוקטים,
יענו לה: אנחנו מגש הכסף
שעליו לך נתנה מדינת היהודים.
כך יאמרו, ונכלו לרגלה עוטפי'צל.
והשאר יספר בתולדות ישראל.

...והארץ תשקט.
עין שמים אודמת תעמעם לאטה על גבולות עשנים.
ואמה תעמד – קרועת לב אך נושמת... –
לקבל את הנס האחד אין שני...
היא לטקס תכון. היא תקום למול סהר
ועמדה, טרם יום, עוטה חג ואימה.
– אז מנגד יצאו נערה ונער ואט'אט יצעדו הם אל מול האמה.

שירת הארץ מגשרת בין זיכרון ואבל לתקווה ועשייה:

				שיר ארץ מילים: נתן יונתן לחן: ששה ארגוב
				אני גרה מול המים מילים: יוסי בנאי לחן: ענבל סמדר

שבע שורות לזריחה / אמיר אור

לנוסח המלא

ואף על פי כן החיים, ואף על פי כן אהבה.
ראה עוד נראה את שער הלב
נפקח אל עולם של תקווה.

				האמנם מילים: לאה גולדברג לחן: חיים ברקני
---	---	---	---	---

כמו לחגים יהודיים אחרים, גם ליום העצמאות מגילה המספרת את סיפור החג ומשקפת את הערכים המובילים שלו: מגילת העצמאות. המגילה מתארת את הדרך שעברנו, את הכמיהה לחירות ועצמאות יהודית בארץ ישראל, ואת החזון המוסרי והרוחני שאנו שואפים לקיים כה:

בארץ-ישראל קם העם היהודי, בה עצבה דמותו הרוחנית, הדתית והמדינית, בה חי חיי קוממיות ממלכתית, בה יצר נכסי תרבות לאמיים וכלל-אנושיים והוריש לעולם כלו את ספר הספרים הנצחי... מתוך קשר היסטורי ומסורתי זה חתרו היהודים בכל דור לשוב ולהאחז במולדתם העתיקה;

ובדורות האחרונים שבו לארצם בהמונים, וחלוצים, מעפילים ומגנים הפריחו נשמות, החיו שפתם העברית, בנו כפרים וערים, והקימו ישוב גדל והולך השליט על משקו ותרבותו, שוחר שלום ומגן על עצמו, מביא ברכת הקדמה לכל תושבי הארץ ונשוא נפשו לעצמאות ממלכתית.

...זוהי זכותו הטבעית של העם היהודי להיות ככל עם ועם עומד ברשות עצמו במדינתו הרבנית...

...מדינת ישראל תהא פתוחה לעליה יהודית ולקבוץ גליות; תשקד על פתוח הארץ לטובת כל תושביה; תהא משתתה על יסודות החרות, הצדק והשלום לאור חזונם של נביאי ישראל; תקים שויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה בלי הבדל דת, גזע ומין; תבטיח חפש דת, מצפון, לשון, חנוך ותרבות; תשמר על המקומות הקדושים של כל הדתות; ותהיה נאמנה לעקרונותיה של מגלת האמות המאחדות.

...אנו קוראים – גם בתוך התקפת-הדמים הנערכת עלינו זה חדשים – לבני העם הערבי תושבי מדינת ישראל לשמר על שלום ולטל חלקם בבנין המדינה על יסוד אזורחות מלאה ושנה ועל יסוד נציגות מתאימה בכל מוסדותיה, הזמניים והקבועים.
אנו מושיטים יד שלום ושכנות טובה לכל המדינות השכנות ועמיהן, וקוראים להם לשתף פעולה ועזרה הדדית עם העם העברי העצמאי בארצו. מדינת ישראל מוכנה לתרם חלקה במאמץ משתף לקדמת המזרח התיכון כלו.
אנו קוראים אל העם היהודי בכל התפוצות להתלכד סביב הישוב בעליה ובבנין ולעמד לימינו במערכה הגדולה על הגשמת שאיפת הדורות לגאולת ישראל...

אין לי ארץ אחרת | מילים: אהוד מנור לחן: קורין אלא

לחצו כאן

למילים סרקו:

"אני מדבר כאן הערב כמי שאהבתו לארץ הזו היא אהבה קשה ומסובכת. ואף על פי כן היא חד משמעית. וכמי שהברית שהיתה לו תמיד עם הארץ הפכה לאסונו - לברית דמים. אני אדם חילוני לחלוטין, ואף על פי כן בעיני הקמתה ועצם קיומה של מדינת ישראל הם מעין נס שקרה לנו כעם. נס מדיני, לאומי, אנושי. אני לא שוכח את זה אף לרגע אחד. גם כאשר דברים רבים במציאות חיינו מקוממים ומדכאים אותי, גם כשהנס הולך ונפרט לכרסות של שגרה ועליבות, של שחיתות וצנינות. גם כשהמציאות נראית כמו פרודיה גרועה על הנס הזה, אני זוכר תמיד." (דוד גרוסמן, 2006)

"חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא מבארי. מכפר עזה. משרדות. מאופקים. לזכור ולא לשכוח עד ליום אחרון. לא כדי להזין את הפחד – להפך, כדי לכוון את התקווה. עוד יישבו זקנים וזקנות במדשאות בארי, ורחובות העיר שדרות ימלאו ילדים וילדות משחקים. הבתים השרופים ייצבעו מחדש, הנירים ייחרשו והעגבניות ייקטפו. האיום הקיומי יוסר. זוהי לא נבואת נחמה, זוהי תוכנית עבודה." (חן ארצי סרו)

הלליה | מילים: יעקב גלפז לחן: מני גל

לחצו כאן

למילים סרקו:

בית נוסף (נכתב ב-2023)

אדם יוצא וצל גדול מטל על עולמו, כמו יד מאפל ומשאלו טורפת חלומו,
אבל מכל פנה, כמו נס, עולה עוד דגל מתנוסס,
ויס דגלים כאן מתכנס ושר הלליה.
הלליה, וזה השיר, קורע עב, ואור מחזיר,
כשעם שלם לים דגלים כונס ושר הלליה.

תפילות שיבה חילונית

יחד עם כל אזרחי ותושבי מדינת ישראל נושאים אנו תפילה לשלומם של אנשים, נשים וטף, הנמקים במנהרות עזה כבר למעלה מ-- ימים ולילות ולילות. שם, מתחת לפני האדמה, אין לכם לא יום ולא לילה, אין לכם חיק אוהבים להתרפק עליה, ואין מזור לגופכם ולנפשכם. יחד עם אוהביכם וקרוביכם אנו מיחלים לשובכם לארצנו בשלום. מי יתן, ותמצאו את תעצומות הנפש לעמד בסבלות השבי עד שנושוב לראותכם אתנו. (מתוך תפילה לשיבת החטופים, הרב מני גל)

נושאים אנו תפילה, כמיהה ובקשה, שישונו יקרינו לגבולם, שלא תפל שיערה משערות ראשם, שנחזר ונתאחד עם כלם. מיחלים אנו להחלמת הפצועים בגופם ובנפשם, משועים לשלומם ומצפים לבואם של כל השבויים, החטופים והנעדרים. נפלא שלא יחסך כל מאמץ ולא יגרע חלקם. שישונו במהרה לקהל ישראל, לבתיהם ואל יקריהם. (הרב אייל ישפה)

התקוה | מילים: נפתלי הרץ אימבר

לחצו כאן

למילים סרקו:

תודות לצוות העריכה: הרבנים סיון מלכין מס, מני גל, ערטל ריסקי, אילה שני, שלומית מאירס, עמית תמורה: דורון הרמן, נועם גילאור, תמר גידרון, וליפתח מס. תודות לעמית תמורה, ולחברי מועצת הרבנים החילונים בישראל, למתנדבים ולועד המנהל - העושים לקידום יהדות חילונית הומניסטית ברוח מגילת העצמאות כל ימות השנה

www.israeli-judaism.org.il
www.facebook.com/yahadut.hilonit
tmuraisrael@gmail.com

או סרקו את הקוד

מְגִלַת הָעֲצֻמָּאוֹת

בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל קָם הָעָם הַיְהוּדִי, בְּהַעֲבָה דְמוּתוֹ הַרוּחִיית, הַדְּתִית וְהַמְדִינִית, בְּהִי חֵי חַיֵּי קוֹמְמִיּוֹת מְמַלְכֵתִית, בְּהִי יִצַר נִכְסֵי תְרַבּוּת לְאֻמִּיִּים וְכָל-אֲנוּשִׁיִּים וְהוֹרִישׁ לְעוֹלָם כָּלֹ אֶת סֵפֶר הַסְּפָרִים הַנִּצְחִי לְאַחַר שֶׁהִגְלָה הָעָם מֵאֶרְצוֹ בְּכַח הַזְרוּעַ שְׁמַר לֹה אֲמוּנִים בְּכָל אֶרְצוֹת פְּזוּרָיו, וְלֹא חִדַּל מִתְּכַלָּה וּמִתְקוּהָ לְשׁוּב לְאֶרְצוֹ וּלְחִדוּשׁ בְּתוֹכָהּ אֶת חֲרוּתוֹ הַמְדִינִית.

מִתּוֹךְ קֶשֶׁר הַיִּסְטוֹרִי וּמְסֻרֵתֵי זֶה חֲתָרוּ הַיְהוּדִים בְּכָל דּוֹר לְשׁוּב וּלְהֶאֱחָז בְּמוֹלַדְתָּם הָעֵתִיקָה; וּבְדוֹרוֹת הָאַחֲרוֹנִים שָׁבוּ לְאֶרֶץ בְּהַמּוֹנִים, וְחִלּוּצִים, מִעֲפִילִים וּמַגְנִים הַפְּרִיחוּ נְשׁוּמוֹת, הַחִיּוּ שִׁפְתָּם הָעֵבְרִית, בְּנֵי כְּפָרִים וְעָרִים, וְהִקִּימוּ יִשׁוּב גָּדֵל וְהוֹלֵךְ הַשְּׁלִיט עַל מִשְׁקוֹ וְתְרַבּוּתוֹ, שׁוֹחַר שְׁלוֹם וּמִגֵּן עַל עֲצָמוֹ, מְבִיא בְרַכַּת הַקְּדָמָה לְכָל תּוֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ וְנוֹשְׂאֵי נִפְשׁוֹ לְעֲצֻמָּאוֹת מְמַלְכֵתִית.

בְּשָׁנַת תַּרְנ"ז (1897) נִתְכַּנַּס הַקּוֹנְגְרֶס הַצִּיּוֹנִי לְקוֹל קְרִיאָתוֹ שֶׁל הוֹגֵה חֲזוֹן הַמְדִינָה הַיְהוּדִית תִּיאוֹדוֹר הַרְצֵל וְהַכְרִיז עַל זְכוּת הָעָם הַיְהוּדִי לְתִקּוּמָה לְאֻמִּית בְּאֶרְצוֹ. זְכוּת זוֹ הִכְרָה בְּהַצְהָרַת בֶּלְפֹּר מִיּוֹם ב' בְּנוֹבֵמְבֶר 1917 וְאִשְׁרָה בְּמִנְדֵּט מִטְעֵם חֶבֶר הַלְאֻמִּים, אֲשֶׁר נִתַּן בְּמִיחָד תִּקְרָה בִּיּוֹ-לְאֻמִּי לְקֶשֶׁר הַהִיסְטוֹרִי, שֶׁבִּיּוֹן הָעָם הַיְהוּדִי לְבִין אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וְלְזְכוּת הָעָם הַיְהוּדִי לְהִקָּים מְחִדוּשׁ אֶת בֵּיתוֹ הַלְאֻמִּי

הַשׁוֹאֶה שֶׁנִּתְחַלְלָה עַל עַם יִשְׂרָאֵל בְּזִמְנוֹ הָאַחֲרוֹן, בְּהַכְרָעוֹ לְטַבַּח מִיְלּוּיִנִים יְהוּדִים בְּאִירוּפָה, הוֹכִיחָה מְחִדוּשׁ בְּעִלְיָל אֶת הַהִכָּרַח בְּפִתְרוֹן בְּעִית הָעָם הַיְהוּדִי מְחַסֵּר הַמוֹלַדֵּת וְהָעֲצֻמָּאוֹת עַל-יְדֵי חִדוּשׁ הַמְדִינָה הַיְהוּדִית בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר תִּפְתַּח לְרוּחָהּ אֶת שְׁעָרֵי הַמוֹלַדֵּת לְכָל יְהוּדִי וְתַעֲנִיק לְעַם הַיְהוּדִי מְעַמֵּד שֶׁל אִמָּה שׁוֹת-זְכוּיּוֹת בְּתוֹךְ מְשַׁפְּחַת הָעַמִּים. שְׂאֵרִית הַפְּלִיטָה שֶׁנִּצְלָה מִהַטְּבַח הַנְאֻצִי הָאִים בְּאִירוּפָה וְיְהוּדֵי אֶרְצוֹת אַחֲרוֹת לֹא חִדְלוּ לְהַעֲפִיל לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, עַל אֶף כָּל קֶשֶׁי, מִנִּיעָה וְסַכְנָה, וְלֹא פָּסְקוּ לְתַבַּע אֶת זְכוּתָם לְחַיֵּי כְבוֹד, חֲרוּת וְעֵמֶל-יִשְׂרָאֵל בְּמוֹלַדֵּת עַמָּם.

בְּמַלְחַמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה תָּרַם הַיִּשׁוּב הָעֵבְרִי בְּאֶרֶץ אֶת מְלוֹא-חִלְקוֹ לְמַאֲבֵק הָאֲמוֹת הַשׁוֹחֲרוֹת חֲרוּת וְשְׁלוֹם נֶגֶד כְּחוֹת הַרְשָׁע הַנְאֻצִי, וּבְדָם חִיְלָיו וּבְמַאֲמָצוֹ הַמְלַחֲמֵתִי קִנְהָ לֹו אֶת הַזְכוּת לְהִמְנוֹת עַם הָעַמִּים מִיִּסְדֵי בְרִית הָאֲמוֹת הַמְאֻחָדוֹת.

ב-29 בְּנוֹבֵמְבֶר 1947 קִבְּלָה עֲצַרַת הָאֲמוֹת הַמְאֻחָדוֹת הַחִלְטָה הַמְסֻיֶּבֶת הַקְּמַת מְדִינָה יְהוּדִית בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל; הָעֲצַרַת תְּבַעָה מֵאֵת תּוֹשְׁבֵי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל לְאַחֵז בְּעֲצָמָם בְּכָל הַצְּעָדִים הַנִּדְרָשִׁים בְּצִדָּם הֵם לְבִצּוֹעַ הַחִלְטָה. הִכְרָה זוֹ שֶׁל הָאֲמוֹת הַמְאֻחָדוֹת בְּזְכוּת הָעָם הַיְהוּדִי לְהִקָּים אֶת מְדִינָתוֹ אִינָה נִתְּנָה לְהַפְקָעָה.

זוֹהִי זְכוּתוֹ הַטְּבָעִית שֶׁל הָעָם הַיְהוּדִי לְהִיּוֹת כְּכֹל עַם וְעַם עוֹמֵד בְּרִשׁוֹת עֲצָמוֹ בְּמְדִינָתוֹ הַרְבּוּנִית. לְפִיכֹךְ נִתְכַּנְסְנוּ, אֲנוּ חֲבָרֵי מוֹעֲצַת הָעָם, נְצִיגֵי הַיִּשׁוּב הָעֵבְרִי וְהַתְּנוּעָה הַצִּיּוֹנִית, בְּיוֹם סִיּוּם הַמְנְדֵּט הַבְּרִיטִי עַל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וּבִתְקִיף זְכוּתֵנוּ הַטְּבָעִית וְהַהִיסְטוֹרִית וְעַל יִסוּד הַחִלְטָה עֲצַרַת הָאֲמוֹת הַמְאֻחָדוֹת אֲנוּ מְכַרְזִים בְּזֵאת עַל הַקְּמַת מְדִינָה יְהוּדִית בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הִיא מְדִינַת יִשְׂרָאֵל.

אנו קובעים שהחל מרגע סיום המנדט, הלילה, אור ליום שבת ו' איר תש"ח, 15 במאי 1948, ועד להקמת השלטונות הנבחרים והסדירים של המדינה בהתאם לחקתה שתקבע על-ידי האספה המכוננת הנבחרת לא יאחר מ-1 באוקטובר 1948 - תפעל מועצת העם כמועצת מדינה זמנית ומוסד הבצוע שלה, מנהלת-העם, יהיה את הממשלה הזמנית של המדינה היהודית, אשר תקרא בשם ישראל.

מדינת ישראל תהא פתוחה לעליה יהודית ולקבוצ גליות;
תשקד על פתוח הארץ לטובת כל תושביה;
תהא משתתה על יסודות החרות, הצדק והשלום
לאור חזונם של נביאי ישראל;
תקים שויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה
בלי הבדל דת, גזע ומין;
תבטיח חפש דת, מצפון, לשון, חנוך ותרבות;
תשמר על המקומות הקדושים של כל הדתות;
ותהיה נאמנה לעקרונותיה של מגלת האמות המאחדות.

מדינת ישראל תהא מוכנה לשתף פעולה עם המוסדות והנציגים של האמות המאחדות בהגשמת החלטת העצרת מיום 29 בנובמבר 1947 ותפעל להקמת האחדות הכלכלית של ארץ-ישראל בשלמותה.

אנו קוראים לאמות המאחדות לתת יד לעם היהודי בבנין מדינתו ולקבל את מדינת ישראל לתוך משפחת העמים.

אנו קוראים - גם בתוך התקפת-הדמים הנערכת עלינו זה חודשים - לבני העם הערבי תושבי מדינת ישראל לשמר על שלום ולטל חלקם בבנין המדינה על יסוד אצרחות מלאה ושוה ועל יסוד נציגות מתאימה בכל מוסדותיה, הזמניים והקבועים.

אנו מושיטים יד שלום ושכנות טובה לכל המדינות השכנות ועמיהן, וקוראים להם לשתוף פעולה ועזרה הדדית עם העם העברי העצמאי בארצו. מדינת ישראל מוכנה לתרם חלקה במאמץ משתף לקדמת המזרח התיכון כלו.

אנו קוראים אל העם היהודי בכל התפוצות להתלכד סביב הישוב בעליה ובבנין ולעמד לימינו במערכה הגדולה על הגשמת שאיפת הדורות לגאולת ישראל.

מתוך בטחון בצור ישראל הננו חותמים בחתימת ידנו לעדות על הכרזה זו, במושב מועצת המדינה הזמנית, על אדמת המולדת, בעיר תל-אביב, היום הזה, ערב שבת, ה' איר תש"ח, 14 במאי 1948.

או
סרקו
את
הקוד

לחצו
להצטרפות
לקבוצת
הווטסאפ

www.israeli-judaism.org.il
www.facebook.com/yahadut.hilonit
tmuraisrael@gmail.com